

Światowa Konferencja przeciwko Rasizmowi, Dyskryminacji Rasowej, Ksenofobii i Pokrewnym Formom Nietolerancji

"Na całym świecie mamy do czynienia z niestabnącą falą rasizmu i dyskryminacji rasowej. Wprawdzie często mówimy o Ziemi jako o globalnej wiosce, ale, niestety, w naszym świecie brakuje poczucia bliskich więzi z sąsiadami i społecznościami, jakie wynikałoby z pojęcia globalna wioska. W każdym regionie świata, we wszystkich państwach istnieją problemy wynikające z braku poszanowania lub akceptacji wrodzonej godności i równości wszystkich istot ludzkich. Jesteśmy świadkami poważnych konfliktów etnicznych, dyskryminacji mniejszości, ludności tubylczej i migrantów, oskarżeń o instytucjonalizację rasizmu w służbach policyjnych, surowych przepisów dotyczących imigrantów i azylantów; propagandy nienawiści w internecie i propagowania nietolerancji i ksenofobii przez grupy młodzieży."

Mary Robinson, Narody Zjednoczone
Wysoki Komisarz ds. Praw Człowieka
24 marca 1999 roku

Jedną z naczelných zasad Narodów Zjednoczonych, organizacji powstałej w 1945 roku pod koniec II Wojny Światowej, jest **zasada niedyskryminacji na tle rasowym**. Powyższa zasada została wyraźnie sformułowana w preambule do **Karty Narodów Zjednoczonych**, która mówi o "przywróceniu wiary w podstawowe prawa człowieka, w godność i wartość jednostki". W późniejszych latach Narody Zjednoczone przyjęły **Powszechną Deklarację Praw Człowieka** i inne międzynarodowe instrumenty prawne, oparte głównie na wspomnianej powyżej zasadzie.

Mimo nieustających wysiłków międzynarodowej społeczności, **dyskryminacja rasowa, etniczne konflikty i powszechna przemoc** są nadal trwałymi zjawiskami w wielu częściach świata. W ostatnich latach byliśmy świadkami fali czystek etnicznych. Niezmiennymi celami kampanii nietolerancji są mniejszości rasowe, emigranci, potencjalni azylanci i ludność tubylcza. Miliony ludzi nadal doświadczają przejawów dyskryminacji wyłącznie ze względu na kolor skóry lub innych cech świadczących o ich przynależności rasowej. Aby zapobiec wzrostowi etnicznej nienawiści i potencjalnym gwałtownym konfliktom niezbędne są skuteczne i podejmowane z odpowiednim wyprzedzeniem działania oraz środki ostrzegawcze.

W rezolucji 52/111 z 12 grudnia z 1997 roku, Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych, postanowiło zwołać **Światową Konferencję przeciwko Rasizmowi, Dyskryminacji Rasowej, Ksenofobii i Pokrewnym Formom Nietolerancji** nie później niż w 2001 roku. Powyższa decyzja odzwierciedla rosnące zaniepokojenie światowej społeczności coraz liczniejszymi przejawami rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i nietolerancji oraz świadomość

problemów i możliwości w zakresie zwalczania tych zjawisk w dobie postępującej globalizacji.

Celem Konferencji jest zachęcenie państw do podjęcia działań i skupienia się na podjęciu praktycznych kroków, mających na celu zwalczanie rasizmu, w tym środków zapobiegawczych, edukacyjnych i ochronnych. Konferencja ma też dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić skuteczne instrumenty obrony dla ofiar rasizmu i dyskryminacji rasowej. Narody Zjednoczone ponownie stwierdziły, że ponoszą szczególną odpowiedzialność za ofiary rasizmu i ucisku.

Cele Światowej Konferencji, wyrażone w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego z 12 grudnia 1997 roku, są następujące:

- a) Dokonać przeglądu osiągnięć w walce z rasizmem i dyskryminacją rasową, zwłaszcza od czasu uchwalenia Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i ponownie ocenić przeszkody dla dalszego postępu na tym polu oraz określić sposoby ich przezwyciężenia;
- b) Omówić metody i środki bardziej skutecznego zapewnienia przyjęcia i stosowania istniejących standardów w dziedzinie zwalczania rasizmu i dyskryminacji rasowej;
- c) Podnieść poziom świadomości na temat plagi rasizmu i dyskryminacji rasowej;
- d) Sformułować konkretne zalecenia dotyczące zwiększenia skuteczności działań i mechanizmów Narodów Zjednoczonych poprzez realizację programów mających na celu zwalczanie rasizmu i dyskryminacji rasowej;
- e) Wypracować konkretne zalecenia odnośnie wyposażenia Narodów Zjednoczonych w niezbędne środki na realizację działań na polu zwalczania rasizmu i dyskryminacji rasowej.

Komisja Praw Człowieka ONZ pełni rolę komitetu przygotowawczego do Konferencji Światowej. Plan przygotowań obejmował dwa spotkania międzyrządowe w Genewie. Pierwsze w dniach 1-5 maja 2000 roku, a drugie w dniach 21 maja – 1 czerwca 2001 roku. W ramach pierwszego spotkania przedstawiciele rządów podjęli szereg decyzji organizacyjnych. Przyjęto między innymi, projekt porządku obrad i ich regulaminu. Przedstawiciele państw członkowskich spotkali się ponadto na nieformalnych konsultacjach w styczniu 2001 roku, podczas których zapoznali się z zaleceniami ekspertów, sformułowanymi podczas sześciu seminariów zorganizowanych w ciągu dwóch lat przygotowanymi do Konferencji. Podczas nieformalnych konsultacji omówiono także projekt deklaracji i programu działań, które mają być uchwalone przez uczestników Konferencji.

W latach 1999 i 2000 odbyło się **sześć regionalnych seminariów ekspertów** w Genewie, Warszawie, Bangkoku, Addis-Abebie i Santiago. Celem każdego seminarium było omówienie najważniejszych problemów w danym regionie, pobudzenie dialogu regionalnego na temat rasizmu, pogłębianie społecznej świadomości, wymianę informacji, dotyczących problemu rasizmu i nietolerancji

oraz dzielenie się doświadczeniami państw, które podejmują środki mające na celu zwalczanie dyskryminacji rasowej.

Pierwsze seminarium ekspertów odbyło się w **Genewie 6-8 grudnia 1999 roku**. Podczas obrad skoncentrowano się na problemie uchodźców i krajów wielonarodowościowych. Jednym z pierwszych poruszanych problemów była ratyfikacja Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego. Podczas seminarium stwierdzono, że państwa powinny ratyfikować Statut Rzymski w celu zapobiegania ludobójstwu, ułatwienia procesów przeciwko sprawcom ludobójstwa, karania przestępstw (takich jak morderstwo, eksterminacja, niewolnictwo, deportacja, uwięzienie, torturowanie, gwałt, prześladowania na tle politycznym, rasowym i religijnym) oraz innym nieludzkim czynom, skierowanym przeciwko jakemukolwiek społeczeństwu, nie wyłączając łamania Konwencji Genewskich z 1949 roku i Protokołów Dodatkowych z 1977 roku.

Podkreślono, że wstrzymanie rozprzestrzeniania się broni w regionach „zapalnych” stanowi ważny element zapobiegania konfliktom etnicznym. Niezwykle ważne jest stworzenie międzynarodowego instrumentu o wiążącym charakterze, definiującego prawa i obowiązki mniejszości narodowych, ze szczególnym podkreśleniem prawa do samookreślenia się narodów.

Kolejną uzgodnioną kwestią była globalna strategia zawierająca następujące punkty:

- a) Identyfikacja i monitorowanie konfliktów etnicznych i innych źródeł przemocy etnicznej, stosowanie różnych środków, mających na celu zapobieganie tym konfliktom oraz szukanie pokojowych rozwiązań konfliktów z bezpośrednim udziałem krajów zaangażowanych i stron, przy wsparciu regionalnych i międzynarodowych mechanizmów;
- b) Wspomaganie krajów przy zakładaniu instytucji narodowych, mających na celu promowanie i ochronę praw człowieka;
- c) Zachęcania państw do weryfikacji ustawodawstwa, dotyczącego dyskryminacji rasowej;
- d) Zachęcanie państw do prowadzenia szkoleń w dziedzinie prawa, ze szczególnym uwzględnieniem grup rasowych i etnicznych;
- e) Zachęcanie państw do przeglądu programów nauczania w szkołach oraz stosowania ich w celu wykorzenia dyskryminacji rasowej i konfliktów etnicznych oraz zapobiegania przemocy.

Na seminarium uzgodniono konieczność powstania sił szybkiego reagowania, będących realizacją mandatu Rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych, które nie zastępowałyby normalnego zakresu operacji pokojowych ONZ ustalonych w Rozdziale VI Karty. Sekretarz Generalny ONZ musi otrzymać większe uprawnienia, mające na celu zwiększenie możliwości szybkiego reagowania oraz połączenie pomocy humanitarnej z innymi środkami prewencji, jak wczesne ostrzeżenie oraz kontrola praw człowieka.

Szczególny wysiłek powinien zostać podjęty w celu zachęcenia wszystkich państw członkowskich NZ do ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji o Eliminacji Wszystkich Form Dyskryminacji Rasowej tak, aby nabrała ona charakteru uniwersalnego.

Szczególny nacisk położono na problemy wynikające z globalizacji. Łączy się z nią ryzyko wykluczenia i rosnących nierówności, często o charakterze etnicznym lub rasowym. Państwa powinny zdefiniować i promować prawnie usankcjonowane środki, przyczyniające się do dobrobytu, zatrudnienia i równości szans dla osób poszkodowanych na skutek globalizacji.

Drugie seminarium ekspertów odbyło się w dniach **16-18 lutego 2000 roku w Genewie**. Tym razem skoncentrowano się na formach zadośćuczynienia dla ofiar rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i innych pochodnych form nietolerancji oraz na działaniach stosowanych przez kraje w tym zakresie.

Stwierdzono, że edukacja jest bardzo istotnym narzędziem do walki z rasizmem i propagandą nienawiści, szerzącą się przez Internet oraz poprzez inne środki.

Zauważono, że dyskryminacja rasowa w życiu ekonomicznym, społecznym i kulturalnym jest często stosowana przez instytucje prywatne, pojedyncze osoby czy grupy, szczególnie w odniesieniu do przestrzegania takich praw, jak prawo do pracy i dostęp do zatrudnienia, prawo do zamieszkiwania, prawo do opieki zdrowotnej i ochrony socjalnej, prawo do edukacji oraz prawo do korzystania z miejsc i usług publicznych. Dlatego niezwykle istotne jest, aby państwa doprowadziły do zaprzestania dyskryminacji przez poszczególne osoby, grupy i organizacje.

Podkreślono, że zarówno wprowadzenie do ustawodawstwa, jak i przestrzeganie w praktyce praw ekonomicznych, społecznych i kulturowych jest niezwykle istotne dla osób, należących do grup zagrożonych. Dodatkowo ustalono, że państwa, które podejmują działania, mające na celu polepszenie sytuacji życiowej tych osób, powinny uzyskać pomoc finansową i techniczną, aby mogły je kontynuować.

Państwa powinny zapewnić prawo do azylu i ochrony ofiar przemocy seksualnej, w tym prostytutki i handlu ludźmi oraz zapewnić bezpieczeństwo repatriacji tych, których pragnieniem jest powrót do ojczyzny. Powinno się rozwinąć system odszkodowań dla tych osób, które bez narażania się na ryzyko zechciałyby ujawnić okoliczności wyżej wymienionych sytuacji. Szczególną uwagę powinno się zwrócić na przemoc w obozach dla uchodźców i ośrodkach przejściowych. Kobiety i dziewczęta, które przebywają w tych obozach, pozbawione skutecznych środków ochrony, stają się często ofiarami przemocy seksualnej i innego rodzaju znieważania.

Silny nacisk powinien zostać położony na stworzenie skutecznych środków ochrony obcokrajowców, nie będących obywatelami danego kraju, którzy często są dyskryminowani przy przyznawaniu obywatelstwa.

Jedno z najważniejszych ustaleń konferencji dotyczy ofiar dyskryminacji rasowej, które są uprawnione do różnych form świadczeń (zwroty, rekompensaty, rehabilitacja, zadośćuczynienie, gwarancje niepowtórzenia się). Zarówno pieniężne, jak i niepieniężne formy odszkodowań są równie istotne, aby oddać sprawiedliwość ofiarom dyskryminacji rasowej. Niepieniężne formy odszkodowania obejmują uwierzytelnienie faktów i poddanie ich do publicznej wiadomości, oficjalne oświadczenie i decyzje sądowe, które przywrócą godność i odbudują reputację; uznanie faktów i przyjęcie odpowiedzialności oraz uczczenie pamięci i złożenie hołdu ofiarom.

Trzecie seminarium regionalne zatytułowane „Ochrona mniejszości i innych wrażliwych grup oraz umocnienie praw człowieka na poziomie narodowym” odbyło się **w Warszawie, w dniach 5-7 lipca 2000 roku.**

Stwierdzono, że Światowa Konferencja powinna wziąć pod uwagę zalecenia przygotowane przez Europejską Komisję Rady Europy przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji, a szczególnie zalecenie nr 1 na temat „zwalczania rasizmu, ksenofobii, antysemityzmu i nietolerancji”. Zaleca się rządów państw członkowskich przyjęcie działań oraz przedsięwzięcie, środków mających na celu umocnienie walki przeciwko rasizmowi, ksenofobii, antysemityzmowi i nietolerancji. Zadaniem konferencji jest także podkreślenie wielopostaciowej natury rasizmu (skierowanego przeciwko Romom, Żydom, muzułmanom, czarnoskórym czy kolorowym) oraz zaznaczenie, iż dyskryminacja rasowa w Europie Środkowo-Wschodniej często dotyczy mniejszości narodowych. Powinno położyć się nacisk na specjalne starania, których celem będzie ochrona tych mniejszości narodowych, dla których proces określenia własnej tożsamości nastąpił w okresie transformacji postkomunistycznej.

Rządy powinny okazać swoją wolę walki z rasizmem i dyskryminacją poprzez ratyfikację i pełną implementację dostępnych regionalnych środków, prowadzących do likwidacji dyskryminacji rasowej, łącznie z dyrektywą Unii Europejskiej, dotyczącą dyskryminacji rasowej, przyjętą przez Radę Ministrów 29 czerwca 2000 roku, oraz Protokół nr 12 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, przyjęty 26 czerwca 2000 roku. Konferencja powinna zachęcać do zawarcia układów międzyrządowych, mających na celu pomoc w powstrzymaniu nielegalnej migracji oraz handlu kobietami i dziećmi, które powodują łamanie praw człowieka, łącznie z dyskryminacją rasową oraz etniczną. Zachęcono do stworzenia oraz wsparcia organizacji regionalnych specjalizujących się w zwalczaniu rasizmu i nietolerancji, takich jak Europejska Komisja Rady Europy przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji. Wezwano Światową Konferencję do rozważenia sprawy zwiększonej koordynacji działań pomiędzy różnorodnymi organizacjami międzyrządowymi zajmującymi się prawami mniejszości.

Czwarte seminarium odbyło się w dniach **5-7 września 2000 roku w Bangkoku.** Za główny przedmiot dyskusji obrano następujący temat: „Emigranci oraz handel ludźmi, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet i dzieci”. Zauważono, że powodami do emigracji są między innymi: ubóstwo, świadomość „bycia pozbawionym praw i życiowych szans”, dyskryminacja rasowa, konflikty

wewnętrzne, dyskryminacja kobiet, a także wola ponownego połączenia rozdzielonych rodzin. Handel ludźmi jest także głównym problemem Azji i Pacyfiku. W państwach tego regionu obserwuje się znaczny udział handlu dziećmi, które są następnie wykorzystywane do celów pornograficznych, seksualnych oraz przy specyficznych dziedzinach sportu czy pracach domowych. Do takiej sytuacji przyczyniają się także dyskryminacja i rasizm.

Stwierdzono, iż w regionie nie istnieje kraj, który byłby wolny od rasizmu i dyskryminacji rasowej. Uczestnicy wspomnieli o powiększającej się podgrupie migrujących dzieci, a dokładniej dzieci emigrantek, które zostały zgwałcone, dzieci pochodzących z mieszanych małżeństw oraz dzieci emigrantów, urodzone w krajach docelowych lub krajach czasowego pobytu. Stają się one ofiarami podwójnej dyskryminacji rasowej, ponieważ są napiętnowane nie tylko w krajach, w których przebywają, ale także w społecznościach oraz krajach, z których pochodzą.

Światowa Konferencja powinna zalecić Zgromadzeniu Ogólnemu ogłoszenie roku lub dekady ONZ przeciwko handlowi ludźmi, szczególnie kobietami i dziećmi. Państwa regionu powinny promować bilateralną, regionalną i międzynarodową współpracę, używając do tego celu odpowiednich istniejących mechanizmów oraz struktur. Zalecono także stworzenie struktur wsparcia dla osób, które ucierpiały wskutek migracji (celem której był wyzysk) lub handlu ludźmi, zarówno w kraju docelowym, jak i pochodzenia. Wezwano państwa, które dotąd tego nie zrobiły, do ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji o Ochronie i Prawach Wszystkich Migrujących Pracowników oraz Członków Ich Rodzin (1990).

Problem zapobiegania konfliktom etnicznym i rasowym został przedyskutowany w trakcie **piątego seminarium ekspertów w Addis-Abebie, w Etiopii (4-6 października 2000 roku)**. W trakcie tego seminarium uznano, że czynniki historyczne są źródłem konfliktów etnicznych i rasowych w Afryce. Te konflikty wywołane są między innymi przez systematyczne i powszechne łamanie praw człowieka, niedemokratyczny system rządów, upolitycznienie rasy i pochodzenia, dyskryminację w stosunku do pewnych członków społeczeństwa oraz ingerencję interesów zagranicznych związanych z eksploatacją surowców mineralnych oraz handlem bronią.

Zauważono, że istnieje korelacja pomiędzy rasizmem a działaniami i polityką państw, która powoduje powstanie uprzywilejowanej mniejszości, zaostrzającej konflikty rasowe i etniczne w społeczeństwie oraz między narodami. Państwa afrykańskie powinny zapobiegać konfliktom poprzez podpisywanie paktów o nieagresji. Szczególną uwagę trzeba poświęcić negocjacom dotyczącym ograniczenia zbrojeń. Podkreślono, że kobiety odgrywają istotną rolę w zapobieganiu i rozwiązywaniu konfliktów, tak więc ich udział w operacjach pokojowych powinien być zwiększony.

Zalecono także, aby państwa regionu ratyfikowały statuty, ustanawiające Afrykański Sąd Praw Człowieka oraz Międzynarodowy Trybunał Karny. Wezwano do umorzenia długów w celu umożliwienia państwom afrykańskim oraz

ludziom wprowadzenia potrzebnych zmian, prowadzących do rozwoju i dobrobytu. Zalecono również, aby Światowa Konferencja przyjęła następujący temat porządku obrad: „Środki umożliwiające świadczenia, zwrot mienia oraz kompensacje dla narodów, grup i pojedynczych osób, które doświadczyły niewolnictwa, handlu niewolnikami, kolonializmu oraz ekonomicznego i politycznego wykluczenia”. Na koniec położono nacisk na rolę religii i związanych z nią możliwości powstania konfliktu.

Odbyły się także **regionalne spotkania międzyrządowe**. Przedstawiciele państw europejskich spotkali się w Strasburgu w październiku 2000 roku; w grudniu tego samego roku odbyło się spotkanie dla przedstawicieli Ameryk w Santiago de Chile; kolejno w styczniu i w lutym 2001 roku odbyły się międzyrządowe spotkania przedstawicieli regionu Afryki (Dakar) oraz Azji (Teheran).

Europejska Konferencja przeciwko Rasizmowi zakończyła swoje obrady w Strasburgu 13 października 2000 roku, potwierdzając kulturalną różnorodność Europy oraz wzywając do zwiększonych działań do walki z rasizmem i pochodnymi formami dyskryminacji na poziomie narodowym oraz ponadnarodowym na kontynencie. W stanowczo sformułowanej deklaracji, uczestnicy konferencji wyrazili swój niepokój w związku z ciągłą przemocą, występowaniem rasizmu oraz pochodnych form dyskryminacji, łącznie ze współczesnymi formami niewolnictwa, czystek etnicznych, oraz wsparcia dla partii politycznych i organizacji rozpowszechniających w Europie ideologię rasizmu i ksenofobii.

Wysoki Komisarz Praw Człowieka ONZ i Sekretarz Generalny Światowej Konferencji przeciwko Rasizmowi, Mary Robinson, powiedziała uczestnikom Europejskiej Konferencji przeciwko Rasizmowi, że Europa Zachodnia musi uważać na zjawisko, które nazwała mentalnością „Fortecy Europy” oraz ponagliła rządy narodowe do wprowadzenia zmian, w obliczu narastających ataków rasizmu na kontynencie europejskim. Mary Robinson zwróciła uwagę na to, jak wiele zależy od samej postawy polityków, którzy powinni dawać przykład, zajmując wyraźne większe możliwości poprawy, jeżeli politycy będą dawali przykład i zabierali wyraźne stanowisko przeciwko rasizmowi. Mentalność „Fortecy” nie jest ekonomicznie opłacalna na dłuższą metę, ponieważ populacja europejska szybko się starzeje. Z etycznego punktu widzenia z kolei, niesprawiedliwością jest fakt, że miliony ludzi głodują, żyją bez czystej wody lub nawet podstawowych leków i umierają na AIDS, podczas gdy ludzie w krajach rozwiniętych doświadczają nieporównywalnego dobrobytu i mają dostęp do najnowszych technologii.

Wysoki Komisarz stwierdziła, że poważną przeszkodą w rozwiązywaniu problemu rasizmu w Europie, jest powszechne zaprzeczanie, że rasizm i ksenofobia w ogóle istnieją. Wobec tego wezwała Europejczyków do stawienia czoła temu zjawisku i do stworzenia szerokiej gamy dostępnych instrumentów prawnych; wezwała także do bardziej odpowiedzialnego ustalania priorytetów i finansowania instytucji w celu zwalczania rasizmu.

W związku z tym, Wysoki Komisarz wyraziła swoje uznanie dla Rady Europy za dotychczasowy i ciągły wkład, szczególnie za raporty krajowe wydane przez Europejską Komisję przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji, które monitorują rasizm i nietolerancję w państwach członkowskich. Z zadowoleniem przyjęła także kroki podjęte przez Unię Europejską w celu utworzenia Europejskiego Centrum Monitoringu do spraw Rasizmu i Ksenofobii oraz pochwaliła kampanie europejskiej młodzieży przeciwko rasizmowi, które zwróciły uwagę młodych ludzi na sprawy rasizmu.

Trzydniowe spotkanie przedstawicieli **regionu Afryki**, przygotowujące do Światowej Konferencji, zakończyło swoje obrady **w Dakarze w styczniu 2001 roku**, przyjmując projekt deklaracji, dotyczącej między innymi wpływu niewolnictwa i kolonializmu.

Projekt ten odnosił się także do spraw edukacji, konfliktów etnicznych, łamania praw człowieka, dyskryminacji z powodu płci oraz ostrzegał, że samo ich uznanie nie miałyby sensu, bez wyraźnych przeprosin za te naruszenia ze strony byłych mocarstw kolonialnych lub ich następców. Uczestnicy konferencji zalecili utworzenie międzynarodowego mechanizmu zajmującego się ściganiem i monitorowaniem spraw związanych z rasizmem.

Forum Afrykańskich Organizacji Pozarządowych, które miało miejsce w Dakarze przed konferencją regionalną, przyjęło swoją własną deklarację i program działania oraz zdecydowało się utworzyć sieć Afrykańskich Organizacji Pozarządowych, mających na celu wprowadzanie w życie programu działania Światowej Konferencji.

Ponad 40 delegacji rządowych, 10 instytucji narodowych, 16 specjalnych sprawozdawców oraz przedstawicieli ciał ustawodawczych, jak również obserwatorzy z grupy azjatyckiej, Unii Europejskiej, Stanów Zjednoczonych oraz państw Ameryki Południowej i Karaibów wzięło udział w konferencji regionalnej w Dakarze.

Regionalne spotkanie przedstawicieli **Azji**, przygotowujące do Światowej Konferencji odbyło się w dniach **19-21 lutego 2001 roku w Teheranie**.

Pani Mary Robinson stwierdziła, że zalecenia przyjęte w trakcie różnych spotkań przygotowawczych wykazują duży stopień zgodności. Zostało to odzwierciedlone we wspólnym stanowisku, dotyczącym potrzeby stosowania prawnych i regulacyjnych działań, w celu zapobiegania rasizmowi, ochrony ofiar, promocji i wzmacniania instytucji narodowych zajmujących się eliminacją rasizmu, treningu i edukacji oraz szczególnej uwagi na młodzież i kobiety, a także inne narażone grupy, jak emigranci czy mniejszości. Do rozwiązania pozostaje wiele spraw, które wymagają politycznego przywództwa.

Deklaracja i plan działania, przyjęte w Teheranie podczas przygotowawczego spotkania przedstawicieli regionu Azji, wyrażają solidarność ze społeczeństwami Afryki w ich walce z rasizmem. Nawiązując do globalizacji, uczestnicy tego spotkania zwrócili uwagę na pogarszającą się sytuację emigrantów, szczególnie kobiet oraz handel ludźmi.

Tak, jak i podczas wcześniejszych spotkań regionalnych w Strasburgu, Santiago de Chile, Dakarze, również w Teheranie wezwano państwa do zajęcia się podstawowymi czynnikami, takimi jak walki o podłożu etnicznym, ubóstwo oraz konflikty zbrojne, które powodują lub też przyczyniają się do nasilenia rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pochodnych form nietolerancji.

Państwa członkowskie, obserwatorzy z innych regionów, reprezentanci 150 organizacji pozarządowych, międzynarodowe agencje i instytucje wzięły udział w spotkaniu w Teheranie.

Przygotowano na podstawie materiałów Departamentu Informacji Publicznej